

omtalte Maade, saa er der opstaaet Tvivl hos mig om, hvorvidt der overhovedet vil opnaaes Noget ved den nye Paragraph. Idag hørte jeg nu en anden Utring af den ærede Ordfører, som nødvendigviis maatte forsøge min Betænkelse. Jeg havde nemlig ved Begrebet „Indtægt“ tænkt mig Noget, der omtrent maatte svare til det Begreb om „Indtægt“, der fremtræder i Indkomstskatteloven, en Indtægt, fra hvilken jeg maatte ansee det for en Selsølg, at saadanne Omkostninger som Driftsudgifter nødvendigviis maatte være fradragne. Den ærede Ordfører har imidlertid i det Foredrag, som han holdt idag, stillet det hen som Noget, der var tvivlsomt, om Driftsomkostninger allevegne kunde ventes at blive fradragne ved Bestemmelsen af Indtægten. Men ere Udtrykkene saa ubestemte, saa vil der, mine Herrer, slet Intet opnaaes ved at optage de to forøvrigt efter mit Skjøn heldigt valgte Udtryk: „Indtægt“ og „Skatteindtægt“, og saa siger jeg, at det er bedre at følge det Forslag, som den ærede sidste Taler fremsatte, nemlig aldeles at udstemme den foreslaaede nye Paragraph og at overlade det til Ministeren igjennem sit Initiativ at søge at tilvejebringe Klarhed i disse Forhold. Thi der mangler efter det Anførte endnu de aldeles nødvendige Betingelser for, at Optagelsen af en saadan Paragraph som den foreslaaede vilde kunne faae den helbige Indflydelse, som jeg, da jeg læste Paragraphen, havde haabet at opnaae igjennem den. Jeg vil saaledes tilraade aldeles at udstemme den omtalte Paragraph.

Lehmann: Jeg troer at stilsbe mig selv at udbede mig Tilladelse til at føie et Par Bemærkninger til Ordførers Motivering af det nu foreliggende Spørgsmaal, hvilket efter min Mening ogsaa mulig kunde trænge til et Supplement. Jeg skal for det Første bemærke, at jeg er aldeles enig med den høitærede Minister i, at det er overmaade vigtigt at faae opgivet den virkelige Indtægt, hvortil Vedkommende efter Rigningscommissionens Skjøn ansættes, og det af mange Grunde, men væsentligst af den, som Ministeren selv anførte, nemlig at kun derved faaer den, der finder sig misforstået med sin Skatteansættelse, et virke-

ligt Holdepunkt for at kunne meddele faktiske Oplysninger, som allerede i første Instans kunne sætte selve Rigningscommissionen i stand til at foretage en Forandring i Skatteansættelsen; naar denne i god Tro har forudsat, at en Mand maatte have den og den Indtægt, og han ved at see denne Indtægt opført finder sig foranlediget til at oplyse, maastee endog klart at bevise, at det er en Feiltagelse, saa vil naturligtviis allerede Rigningscommissionen foretage en Rettelse deraf. Men dernæst vil Overligningscommissionen være endnu værre faren end Rigningscommissionen, hvis den skal være henviist til et blot og bart Skjøn, hvilket det for det Første vil være den særdeles vanskeligt at anstille, naar det erindres, at der er Tale om en By, hvori idetmindste 2 af dens Medlemmer ikke kunne være synderligt localiserede, og som dernæst end hyderligere vanskeliggøres derved, at Overligningscommissionen kun har at gjøre med et enkelt Spørgsmaal, medens derimod det totale Skjøn, Skjønnets over det relative Forhold mellem samtlige Byens Indvaanere, hvilket er det, som Rigningscommissionen har at sælde, og hvortil den idetmindste har nogle Forudsætninger, reent undslipper Overligningscommissionen, der tildeels er fremmed paa Stedet og ikke skal bedømme Rigningen i sin Heelhed, men kun det enkelte Tilfælde. Jeg anseer det altsaa for ønskeligt, at den virkelige Indtægt, saaledes som den er ansaaet eller oplyst at være, fremtræder i selve Rigningslisten, men jeg kan derhos paa ingen Maade ansee det for overflødig, at tillige det Udtryk, som jo iøvrigt allerede, saavidt jeg husker, er vedtaget, nemlig „Skatteindtægten“, bliver staaende. Medens nemlig den virkelige Indtægt er Udgangspunktet for enhver samvittighedsfuld og forstandig Rigning, saaledes er Skatteindtægten Endepunktet af den Operation, der i saa Henseende foregaaer. Nu har aabenbart Indenrigsministeren Uret og Ordføreren Ret, naar denne Sidste har sagt, at den Skade, der omhandles i den Lov, hvorfra Ordet „Skatteindtægt“ væsentlig er kommet ind i vort Lovsprog, nemlig Skatteloven for Kjøbenhavn, ingenlunde er en reen og bar Indkomstskat. Mellem den virkelige Indtægt og den Indtægt, hvorfra der svares Skat, ligger der